

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **K. P.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 lipca 2024 r.,

wniosku obrońcy z urzędu

o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

p o s t a n o w i ł

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat Ż. K. – Kancelaria Adwokacka w L. – 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Adwokat Ż. K. sporządziła i wniosła, działając jako obrońca z urzędu K. P., kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt IV Ka 114/21. Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2022 r., V KK 564/21, Sąd Najwyższy oddalił tę kasację jako oczywiście bezzasadną i obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. W dniu 3 lipca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu. Z jego treści wynika, że wnioskodawczyni domaga się zasądzenia na jej rzecz 1200 zł, powiększonych o VAT, jako kosztów

obrony z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, wskazując, iż w postępowaniu tym do tej pory nie rozstrzygnięto o tych kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożony przez obrońcę skazanego wniosek (warto zaznaczyć, że jest to pierwszy wniosek w sprawie, bowiem wcześniej nie sformułowano go w kasacji ani nie nadesłano do akt sprawy) podlega uwzględnieniu, bowiem znajduje podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tekst jednolity Dz. U. 2017, poz. 2368 ze zm.).

Wysokość przyznanego wynagrodzenia wynika z treści § 17 ust. 3 pkt 1 w związku z § 4 ust. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714). Sąd nie mógł uwzględnić wniosku w pełnym zakresie (adwokat domagał się zasądzenia kwoty 1200 zł powiększonej o VAT), ponieważ jego rola ograniczała się do sporządzenia i wniesienia kasacji (wnioskodawczyni nie uczestniczyła w rozprawie kasacyjnej i nie podejmowała innych czynności w postępowaniu kasacyjnym). Podstawą do zasądzenia żądanej kwoty nie może też być odwołanie się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 27 lutego 2024 r., SK 90/22, poprzez zastosowanie w wyniku wykładni prokonstytucyjnej przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, ponieważ wiązałoby się to z działaniem na niekorzyść skazanego, który został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Podstawą rozstrzygnięcia w tej mierze nie mogą też być przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2024.763), ponieważ z § 24 tego aktu prawnego *a contrario* wynika, że nie mają one zastosowania do spraw zakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[ms]